

Arrest

nr. 194 035 van 20 oktober 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2017 hebben ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 oktober tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2017 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 oktober 2017 om 13 uur .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen dienden op 6 december 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. De Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen nam op 28 maart 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 63.811, van 24 juni 2011, weigerde de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen. Ten aanzien van de verzoekende partijen werd op 13 juli 2011 een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}) getroffen.

Op 15 juli 2011 dienden de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Inmiddels werd een identificatieprocedure opgestart en werd een akkoord verkregen met de Kosovaarse vertegenwoordiging aangaande het afleveren van de geldige reisdocumenten.

Op 4 augustus 2011 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, onontvankelijk verklaard.

Op 24 januari 2013 dienden de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 26 februari 2013 stelde de ambtenaar-geneesheer een advies op. Op 26 februari 2013 werd ook de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard en werden de verzoekende partijen bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 25 juni 2014 dienden zij een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. De Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen nam op 9 juli 2014 een beslissing tot inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Op 3 september 2014 nam de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen dienden de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad.

Op 5 september 2014 dienden de verzoekende partijen een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 11 september 2014 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}) ten aanzien van de verzoekende partijen. Tegen deze beslissingen dienden zij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

De ambtenaar-geneesheer stelde op 30 september 2014 een advies op naar aanleiding van de derde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter, ingediend op 5 september 2014 en oordeelde dat de voorgelegde getuigschriften de reeds eerder aangehaalde gezondheidssituatie, zoals voorgesteld in de aanvraag van 24 januari 2013 bevestigen.

Op 2 oktober 2014 werd de derde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard bij toepassing van artikel 9ter §3, 5° van de vreemdelingenwet. Op diezelfde dag werd ten aanzien van de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) getroffen.

Op 6 maart 2015, bij arrest nr. 140.446, weigerde de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

Op 29 juni 2015, bij arrest nr. 148.759, verwierp de Raad het beroep tot nietigverklaring ingediend op 25 september 2014, gericht tegen de bijlagen 13^{quinquies} van 11 september 2014.

Op 23 mei 2016 dienden de verzoekende partijen een vierde aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De ambtenaar-geneesheer stelde op 24 oktober 2016 een advies op.

Op 26 oktober 2016 werd de vierde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 23 mei 2016, onontvankelijk verklaard bij toepassing van artikel 9ter §3, 5° van de Vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad, gekend onder rolnummer 200.813.

Diezelfde dag werd opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) getroffen ten aanzien van de verzoekende partijen. Hiertegen dienden zij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad, gekend onder rolnummer 200.788.

Op 28 februari 2017 werden de beslissingen van 26 oktober 2016 ingetrokken.

Op 8 juni 2017 werd de vierde aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk verklaard.

Op 31 juli 2017 verwierp de Raad, bij arresten met nrs. 190.180 en 186.669, de beroepen tot nietigverklaring.

De ambtenaar-geneesheer stelde op 18 september 2017 een nieuw advies op.

De vierde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 23 mei 2016, werd op 19 september 2017 ongegrond verklaard. Op 19 september 2017 werden de verzoekende partijen opnieuw bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Zij werden van voormelde beslissingen op 3 oktober 2017 ter kennis gesteld.

Op 13 oktober 2017 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal wegens illegaal verblijf (PV nrs. BR.55.LL.100659/2017 en BR.55.LL.100660/2017).

Op diezelfde dag werd ten aanzien van hen een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}) genomen. Dit zijn de thans bestreden beslissingen.

Eveneens op 13 oktober 2017 werd de beslissing genomen waarbij hen een inreisverbod werd opgelegd (bijlage 13^{sexies}) voor de duur van 2 jaar.

Op 17 oktober 2017 dienden de verzoekende partijen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten van 19 september 2017.

Er is een vlucht voorzien op 27 oktober 2017.

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

2.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu zijn de verzoekende partijen van hun vrijheid beroofd met het oog op hun verwijdering. Zij maken aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

De verzoekende partijen hebben alert en diligent gereageerd. Zo hebben verzoekende partijen een beroep ingediend binnen de schorsende termijn van 5 dagen, een termijn die voortvloeit uit een samenlezing van de artikelen 39/82, § 4, tweede lid, en 39/57, derde lid, van de vreemdelingenwet.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

2.3.1.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.3.1.2. Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid « *De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.* ».

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet, alsook van de materiële motiveringsplicht (artikel 62 van de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partijen stellen dat de bestreden beslissingen vermelden dat er geen termijn om het grondgebied te verlaten wordt gegeven omdat zij geen gevolg hebben gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, met name het bevel om het grondgebied te verlaten dat ten aanzien van hen werd getroffen op 19 september 2017 en dat hen ter kennis werd gebracht op 3 oktober 2017. De verzoekende partijen zijn echter van oordeel dat de thans bestreden beslissingen geen rekening konden houden met de bevelen van 19 september 2017, omdat deze volgens hen manifest onwettig zijn, zoals volgens hen blijkt uit de verdere uiteenzetting van hun middelen. Aldus beschikken de thans bestreden beslissingen, aldus de verzoekende partijen, niet over een voldoende en feitelijke juridische grondslag.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de bestreden beslissingen in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Uit de voormelde bepaling volgt dat de beslissing tot verwijdering gepaard kan gaan met een termijn van minder dan zeven dagen of geen enkele termijn, indien blijkt dat de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn gevolg heeft gegeven aan een eerdere beslissing tot verwijdering.

In casu wordt niet betwist dat er ten aanzien van de verzoekende partijen een eerdere verwijderingsmaatregel werd getroffen met name op 19 september 2017, waarvan zij kennis hebben gekregen op 3 oktober 2017.

Evenmin blijkt dat de verzoekende partijen gevolg hebben gegeven aan deze verwijderingsmaatregelen. Noch blijkt dat de verwijderingsmaatregelen van 19 september 2017 niet meer in het rechtsverkeer aanwezig zouden zijn.

Waar de verzoekende partijen van oordeel zijn dat artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet niet correct zou zijn toegepast omdat de bevelen van 19 september 2017 volgens hen manifest onwettig zijn, wijst de Raad erop dat de bevelen van 19 september 2017 zijn bekleed met een vermoeden van wettigheid, het zogeheten *“privilège du préalable”*. Een zorgvuldig handelend bestuur moet niet de definitieve uitkomst afwachten van de procedure die bij de Raad hangende is (RvS 24 januari 2013, nr. 222 221). De enkele overtuiging van de verzoekende partijen dat de akte onwettig of verkeerd is, stelt hen op het eerste gezicht niet vrij van de verplichting om zich hieraan te onderwerpen.

Gelet op hetgeen voorafgaat, acht de Raad het *prima facie* niet onzorgvuldig, noch kennelijk onredelijk van de gemachtigde om op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen, rekening te hebben gehouden met het gegeven dat de verzoekende partijen geen gevolg hebben gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel.

Het louter instellen van een schorsings- en annulatieberoep tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten van 19 september 2017 brengt geen omkering mee van het vermoeden dat een administratieve rechtshandeling, tenminste zolang ze niet is vernietigd, moet worden geacht wettig te zijn (RvS 30 juni 2016, nr. 235.280, vzw Aéroclub De Hesbaye).

Een schending van de artikelen 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt prima facie niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is niet ernstig.

In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het hoorrecht.

De verzoekende partijen betogen dat overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, de verwerende partij rekening diende te houden met hun gezinsleven bij het treffen van de bestreden beslissingen. Zij stellen een zeer uitgebreide familie in België te hebben met wie zij betogen een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te onderhouden. Zij sommen 10 familieleden op bij naam en met vermelding van hun woonplaats en stellen dat zij hiermee een frequent en intens contact onderhouden op het Belgisch grondgebied. Zij vervolgen dat de verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd nu blijkt dat er geen rekening werd gehouden met dit familieleven. Evenmin werd er volgens hen een belangenafweging gemaakt in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zij stippen aan dat indien zij gehoord zouden zijn geweest, zij hadden kunnen toelichten een familieleven te hebben in België.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De Raad merkt op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een bepaling betreft die erop is gericht te waarborgen dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dus dient te voldoen aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen en de betrokkene daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49). Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt hogere rechtsnormen zoals artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, en noodzaakt een individueel onderzoek zodat wordt gewaarborgd dat de verwerende partij, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het is aan de verwerende partij om in het kader van dit onderzoek de vreemdeling vervolgens in de mogelijkheid te stellen om de nodige elementen en standpunten kenbaar te maken. Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet volgt dat de gemachtigde steeds gehouden is, alvorens hij een verwijderingsbeslissing neemt, de specifieke situatie van de betrokken vreemdeling te beoordelen waarbij hij erover moet waken dat deze beslissing de fundamentele rechten van deze vreemdeling niet schendt.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden bevelen. Daargelaten de vraag of artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of artikel 8 van het EVRM een bijzondere motiveringsplicht inhoudt, gaat de Raad dus na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en redelijke wijze in zijn besluitvorming aangaande de bestreden bevelen heeft betrokken, zoals vereist door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (zie RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt dan ook onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een familie- en gezinsleven.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook na of er een familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Dit is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije(GK), § 93). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is dan ook een feitenkwestie.

In casu beroepen de verzoekende partijen zich op een familieleven met 10 familieleden die in België wonen met wie zij een frequent en intens contact onderhouden.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 van het EVRM zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

In casu tonen de verzoekende partijen niet aan dat er bijkomende elementen zijn van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, waaruit prima facie zou kunnen worden aangenomen dat er in casu sprake zou zijn van een beschermenswaardig familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Aangezien er op het eerste gezicht geen sprake lijkt te zijn van een beschermenswaardig familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, diende de verwerende partij aldus niet over te gaan tot het maken van een belangenafweging. Noch diende de verwerende partij op het eerste gezicht rekening te houden met dit familieleven overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat zoals hiervoor reeds werd uiteengezet de bescherming weerspiegelt van de hogere rechtsnormen, waaronder artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partijen maken aldus op het eerste gezicht niet aannemelijk dat de verwerende partij haar beslissingen niet met de nodige zorgvuldigheid zou hebben getroffen.

Wat betreft de aangevoerde schending van het hoorrecht, benadrukt de Raad dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar

behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Uit de toelichting van de verzoekende partijen blijkt prima facie niet dat zij dergelijke informatie nog hadden kunnen verschaffen. Zij beperken er zich immers toe te stellen dat zij, indien gehoord, had kunnen wijzen op hun familielevens, doch zij blijven andermaal in gebreke concreet te wijzen op enig beschermenswaardig familielevens. De verzoekende partijen maken op het eerste gezicht niet aannemelijk nog concrete, nuttige elementen te hebben kunnen aanbrengen die van invloed konden zijn op het nemen van de bestreden beslissingen.

De theoretische beschouwingen van de verzoekende partijen, hun uitvoerige uiteenzetting inzake de rechtspraak met betrekking tot de hoorplicht en hun toelichtingen inzake de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, lijken in deze stand van het geding geen afbreuk te doen aan voormelde vaststelling.

De verzoekende partijen lijken aldus prima facie niet aannemelijk te maken dat zij zich dienstig kunnen beroepen op een miskenning van de hoorplicht.

Het tweede middel is niet ernstig.

In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partijen verwijzen naar de medische situatie van de eerste verzoekende partij. Zij stellen dat er weliswaar een beslissing houden de de ongegrondheid van de medische regularisatieaanvraag werd getroffen maar dat zij nooit kennis hebben kunnen nemen van het advies van de ambtenaar-geneesheer zodat het aldus niet zeker is dat de eerste verzoekende partij de nodige medische zorgen zal kunnen verkrijgen in het geval van een verwijdering naar het land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Zoals de verzoekende partijen zelf aangeven werd de aanvraag om machtiging tot verblijf van de eerste verzoekende partij ongegrond verklaard. Aldus werd door de verwerende partij, na het medisch advies te hebben ingewonnen van een ambtenaar-geneesheer, geoordeeld dat de eerste verzoekende partij niet op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt overigens dat de ambtenaar-geneesheer een onderzoek heeft verricht naar de beschikbaarheid van de zorgen en oordeelde: *“In Kosovo staan dus psychiaters en psychologen ter beschikking, die, in geval van nodig, de behandeling kunnen wijzigen en aanpassen aan de omstandigheden. Deze kunnen ook crisisbehandelingen en zelfmoordpogingen aan.”* Tevens werd ook de toegankelijkheid van de zorgen beoordeeld. Hieruit blijkt dat de verwerende partij heeft onderzocht of er *in casu* sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM in het geval van een verwijdering naar het land van herkomst.

Zoals ook reeds uiteengezet in de bespreking van het eerste middel geldt voor bestuursbeslissingen het zogeheten *“privilège du préalable”* en geldt er aldus een vermoeden van wettigheid. Bovendien lijkt op het eerste gezicht niet dat er een beroep werd ingediend tegen de beslissing waarbij de medische regularisatieaanvraag ongegrond werd verklaard. De verzoekende partijen kunnen huidige vordering niet gebruiken om hun grieven alsnog te laten gelden ten aanzien van een beslissing waartegen zij geen beroep hebben ingediend.

Het betoog van de verzoekende partijen laat op het eerste gezicht niet toe een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen. Evenmin maken de verzoekende partijen op het eerste gezicht een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Het derde middel is niet ernstig.

In een vierde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het fair play - en redelijkheidsbeginsel aan.

De verzoekende partijen achten deze beginselen geschonden doordat hen een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering ter kennis werd gebracht, terwijl het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 september 2017 dat hen ter kennis werd gebracht manifest onwettig is en zij nooit kennis hebben kunnen nemen van het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer.

Het fair play beginsel houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet gedragen bij het nemen van een besluit, en zich daarbij open en eerlijk dient te gedragen.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partijen tonen echter niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn, noch dat niet open of eerlijk zou zijn gehandeld. Dienaangaande wordt verwezen naar de bespreking van de voorgaande middelen.

Het betoog van de verzoekende partijen laat op het eerste gezicht niet toe een schending van het fair play - of redelijkheidsbeginsel vast te stellen.

Het vierde middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

J. CAMU